

der at finde, gik jeg med, og jeg var paa det rene med, at der var en Udvej, selv om den førte langt bort navnlig fra Venstres oprindelige Standpunkt.

Der blev saa — det er kommet offentlig frem — nævnt som en af dem, man kunde tænke sig som Konseilspræsident Grev Frijs eller Handelsminister Hage eller, blev der tilføjet, en anden, blot han opfyldte det i Almindelighed opstillede Krav. Nu er det altsaa, man hører bagefter, at man kunde meget godt have faaet et Ministerium Hage. Men det vil man dog vel ikke have, at vi 6, der har deltaget i Delegationsforhandlingerne, skal tro. Hvis det havde været Tanken hos de Herrer, burde de virkelig have baaret sig helt anderledes ad, end de gjorde. Nu er der naturligvis nogen Forskel paa, om Hr. Hage kommer ind som Konseilspræsident efter det af Venstre stillede Forslag og saaledes, at det var Kongen, der udnævnte ham, eller han kom ind ved en Beslutning af det radikale Parti, idet de tog ham med mellem de 4, som de Radikale vilde have, medens de andre 3 Partier kun skulde have 3 hver. Selvfølgelig kunde der være nogen Forskel paa, om en Mand kom ind som en Slags Opmand, eller han blev indsat af et Parti, ihvorvel jeg maa tilstaa, at jeg har den Respekt for den Mands Loyalitet, som der her var Tale om, at jeg ikke tror, han vilde lade sig paatvinge nogen Partistilling, som stred mod den frie Stilling, han skulde have, hvis han var kommet derind i Henhold til Venstres Forslag. Men der var slet ikke Tale om, at Hr. C. Hage kunde være blevet Konseilspræsident paa den Maade, at Kongen skulde udpege denne Konseilspræsident, og Partigrupperne, som det blev kaldt, paa den ene Side skulde vælge 7 og de paa den anden Side 6. Thi hvis man vilde have forhandlet med os andre om denne Mulighed: Hr. C. Hage, havde man selvfølgelig sagt det. Saa var netop den Forhandling kommet i Gang, som de Herrer eventuelt et Øjeblik efter vilde have indladt sig paa, og saa havde de straks sagt: Nej, mine Herrer, det kan vi ikke gaa ind paa, vi vil fra vor Side have 4 Mand og 3 fra Socialdemokraternes Side — eller hvordan de nu vilde have fordelt de 7 Poster —, men det kan vi gerne sige de Herrer paa Forhaand, at en af de 4 vil blive Hr. C. Hage, og vi vil give Dem Indflydelse paa, hvem af os 4 der bliver Konseilspræsident. Saadan vilde de Herrer have sagt, saadan gør man i en aaben og loyal Forhandling. Men det gjorde de Herrer aldeles ikke. De aabnede

ikke nogen som helst Mulighed for, at den ene af de 4 — eller den ene af de 7 paa den Side — vilde blive Hr. C. Hage, og de gav ikke nogen som helst Garanti for, at hvis vi ønskede netop denne Mand, kunde vi faa ham.

Dette er jo Stillingen; det ved alle, som har deltaget i Delegationsforhandlingerne. Og i saa Henseende har jeg ikke noget som helst imod, at vi under Forhandlingerne fra den ene Partigruppe kun var 6, medens de andre var et meget større Antal, thi det spillede ikke nogen Rolle. Der var ingen Afstemning, og saadanne Kendsgerninger er der ingen, der bestrider. Rigtigheden eller Urigtigheden kan heller ikke afgøres ved Afstemning. Men saadan var altsaa Situationen. Og saa kommer de Herrer bagefter og vil fortælle Befolkningen, at vi kunde godt, ved blot at forandre lidt paa det, opnaa det, som de var gaaet ind paa i Forvejen: et Ministerium med Hr. C. Hage som Konseilspræsident. Nej, det gaar ikke. Vi ved meget godt, hvad det er, Forhandlingerne er sprængte paa. Der vil ikke være Tvivl om den Ting.

Nu sagde det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borbjerg), at det at gaa den af Venstre foreslaaede Vej vilde være en Afgivelse fra det parlamentariske Princip, som de Herrer har kæmpet for, o. s. v., o. s. v. Ja, det kan saamænd godt være, men det er dog virkelig ogsaa en Afgivelse fra de ærede Medlemmers parlamentariske Princip, at man bliver enig om at danne et Ministerium ikke saaledes, at Hans Majestæt Kongen ved Hjælp af en Konseilspræsident danner sig sit Raad, men saaledes — hvad der var Tilslutning til fra alle Sider —, at hvert Parti for sig udpeger 3 Medlemmer til at træde ind i dette Samlingsministerium. Dette er ogsaa en Afgivelse fra det parlamentariske Princip, men en Afgivelse, som er fuldstændig berettiget, naar man fra alle Sider bliver enig derom paa Grund af den Alvor i den hele Situation, som Hans Majestæt Kongen og hans ansvarlige Raad har sagt, der er.

Nu mente det ærede Medlem (Borbjerg), at han nok kunde forstaa en halvkvædet Vise. Det ærede Medlem syntes, at der klang Toner, som tydede paa, at Venstre fortrød, hvad det havde gjort, og nu kunde Venstre saa komme til de andre Partier — jeg ved ikke, om ogsaa vi skal med i den Gruppe — og sige: Vi har vist baaret os forkert ad, skal vi ikke se at komme paa den rigtige Vej igen? Ja, det kan være meget rigtigt, at det ærede Medlem forstaaer en halvkvædet Vise. Det